

УДК 343.102

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ НАПРАВЛЕННЯ ЗАЯВИ І ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗЛОЧИН ЗА НАЛЕЖНІСТЮ

Омельченко Т. В.

Одеський державний університет внутрішніх справ, м. Одеса, Україна

У статті розглядаються процесуальний порядок направлення заяви або повідомлення про злочин за належністю. Розкриваються теоретичні та практичні проблеми прийняття процесуальних рішень за результатами розгляду заяв та повідомлень про злочин.

Ключові слова: порушення кримінальної справи, досудове провадження, перевірка заяв та повідомлень про злочини.

Сучасна правова регламентація початкового етапу кримінально-процесуальної діяльності викликає зауваження з боку правознавців щодо різних аспектів. Висловлюється критика до назви першої стадії, вказується на невизначеність процесуального статусу осіб, які приймають участь у розгляді заяв та повідомлень про злочини. Наголошується на необхідності перегляду правил про доказове значення матеріалів перевірки заяв або повідомлень про злочин, про розширення процесуальних засобів встановлення фактичних обставин вчиненого діяння. Аналізуються критерії розмежування понять «звернення громадян» та «заяви і повідомлення про злочини», повноваження адміністративних судів та судів загальної юрисдикції щодо розгляду скарг на відмову у порушенні кримінальної справи. Але при цьому, на наш погляд, не приділяється увага до рішень, які відповідно до ст. 97 КПК України приймаються за результатами розгляду заяв або повідомлень про злочини. Насамперед це стосується прийняття рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю.

Питання першої стадії кримінального процесу постійно знаходяться у центрі уваги правознавців. Процесуальні проблеми порушення та відмови у порушенні кримінальної справи у своїх працях докладно розглядали Зеленецький В. С., Лобойко Л. М. та ін. Але, як показує аналіз навчальної та спеціальної літератури, науково-практичних коментарів Кримінально-процесуального кодексу України, лише в деяких розкриваються окремі аспекти направлення заяви та повідомлення за належністю.

Метою статті є вивчення правового інституту направлення заяви і повідомлення за належністю та обґрунтування внесення змін у чинну його регламентацію.

Ст. 97 КПК України «Обов'язковість прийняття заяв і повідомлень про злочини і порядок їх розгляду» закріплює, що по заяві або повідомленні про злочин прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя зобов'язані не пізніше триденного строку прийняти одне з таких рішень: 1) порушити кримінальну справу; 2) відмовити в порушенні кримінальної справи; 3) направити заяву або повідомлення за належністю. І якщо щодо перших двох рішень законодавство досить повно регламентує процесуальний порядок дій, то у відношенні направлення заяви і повідомлення за належністю існують певні прогалини. Недосконалість процесуального регламентування

дає підстави до різного тлумачення як у процесуальній літературі, так і у відомчих нормативно-правових актах.

Так, відповідно до п. 2.1. Інструкції про порядок приймання, реєстрації та розгляду в органах прокуратури України заяв і повідомлень про злочини [1], заяви і повідомлення про злочини, незалежно від місця і часу їх вчинення, а також повноти повідомлених даних і форми подання, обов'язково приймаються у прокуратурах усіх рівнів, у тому числі і в справах, які не підлягають їх віданню. Рішення за заявою чи повідомленням про злочин повинно бути прийняте протягом 3 діб з дня їх надходження до прокуратури (п. 4.5). У п. 4.8 відзначається, що за заявами і повідомленнями про злочини приймаються такі рішення: – про порушення кримінальної справи в порядку, встановленому ст. 98 КПК України; – про відмову в порушенні кримінальної справи (ст. 99 КПК України); – про передачу повідомлення за належністю (одночасно вживаються всі можливі заходи, щоб запобігти злочині або припинити його. За наявності відповідних підстав, що свідчать про реальну загрозу життю та здоров'ю особи, яка повідомила про злочин, слід вжити необхідних заходів для забезпечення безпеки заявника). Про прийняте процесуальне рішення особою, що проводила перевірку за заявою чи повідомленням про злочин, письмово повідомляється заявник, якому роз'яснюються його право оскаржити прийняте рішення, а також порядок оскарження.

Відповідно до п. 3.7, 3.8 Інструкції про порядок приймання, реєстрації та розгляду в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються [2], коли розгляд заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються, не входить до відання органів внутрішніх справ або є свідчення про вчинення злочину на території обслуговування іншого органу внутрішніх справ, заява чи повідомлення після реєстрації протягом трьох діб пересилається за належністю, про що робиться відповідний запис у Журналі реєстрації заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються. Разом із цим обов'язково вживаються необхідні заходи щодо запобігання або припинення злочину, а також збереження слідів злочину. При направленні заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються, для розгляду за належністю відмітка про це в ЖРЗПЗ робиться тільки працівником з обліково-реєстраційної роботи або особою, на яку покладено відповідальність за обліково-реєстраційну і статистичну роботу, на підставі копії супровідного листа з вихідним номером режимно-секретного підрозділу органу внутрішніх справ, яка надалі зберігається в справі листування за заявами та повідомленнями про злочини. Заявник інформується про передання його заяви про злочин за належністю протягом доби з часу прийняття рішення. Заяви і повідомлення про злочини, що вчинені або готуються, що надійшли з інших органів внутрішніх справ, реєструються і беруться на облік згідно з вимогами відповідної Інструкції. При цьому строк їх вирішення відраховують з часу останньої реєстрації в органі внутрішніх справ.

Відповідно до п. 1.4. Інструкції про порядок розгляду в Службі безпеки України звернень громадян та реєстрації, обліку заяв і повідомлень про вчинені або підготовлювані злочини [3], звернення, оформлені належним чином і подані в установленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду, відмова у їх прий-

нятті забороняється. Письмове звернення, якщо воно містить інформацію про підготовку чи вчинення злочинів, розслідування яких віднесено до компетенції СБУ, надсилається до відповідного органу чи підрозділу СБУ для перевірки інформації. Звернення, що містять дані про вчинені або підготовлювані злочини, розглядаються із залученням співробітників відповідних оперативних або слідчих підрозділів СБУ відповідно до глави 8 розділу II Кримінально-процесуального кодексу України і реєструються у Журналі реєстрації, обліку та розгляду заяв і повідомлень про вчинені або підготовлювані злочини.

Аналіз законодавства та відомих нормативних актів дозволяє визначити коло питань, які на нашу думку, потребують вирішення: 1) З якого моменту конституційні правовідносини конкретизуються кримінально-процесуальними, тобто що є початковим моментом кримінально-процесуальної діяльності? 2) Чи можна вважати направлення заяви і повідомлення про злочин за належністю підсумковим рішенням першої стадії кримінального процесу? 3) Як співвідносяться поняття «за належністю», «за підслідністю», «за підсудністю»? 4) Яким процесуальним документом оформлюється направлення заяви і повідомлення про злочин за належністю? 5) Які строки прийняття рішення про направлення заяви і повідомлення про злочин за належністю та прийняття підсумкового рішення про порушення або відмову в порушенні кримінальної справи? 6) Який порядок оскарження такого рішення?

У науці кримінального процесу висловлені різні точки зору щодо визначення початкового моменту кримінально-процесуальної діяльності. Таким моментом пропонується вважати: 1) прийом заяви і повідомлення про злочин (Назаренко Р. І.) [4, с. 5, 10]; 2) їх реєстрація у встановленому порядку (Безлепкин Б. Т.) [5, с. 159]; 3) винесення постанови про порушення кримінальної справи (Кузнецов М. П.) [6, с. 6-10]. Думається, що найбільш правильною є позиція тих авторів, які початком кримінально-процесуальної діяльності визнають реєстрацію заяви і повідомлення про злочин. Саме реєстрація такої заяви і повідомлення є юридичним фактом, який породжує офіційну кримінально-процесуальну діяльність та призводить до виникнення і розвитку кримінально-процесуальних правовідносин.

Рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю, як правильно зазначається у спеціальній літературі, це проміжне рішення, яке не виключає необхідність прийняття одного із вказаних у ст. 97 КПК України рішень – про порушення кримінальної справи чи про відмову в цьому [7, с. 198]. Не всі автори поділяють таку точку зору. Так, Лобойко Л. М. вважає, що рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю є підсумковим рішенням першої стадії – стадії порушення кримінальної справи [8, с. 168-169]. Хибність цього твердження можна аргументувати наступним: а) після прийняття рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю не виникає наступна стадія – стадія досудового розслідування; б) коло суб'єктів, процесуальних дій та правовідносин (тобто ознаки, які дозволяють відокремити стадії кримінального судочинства) як до, так і після прийняття відповідного рішення повністю тотожні тим, що притаманні стадії порушення кримінальної справи; 3) жодного завдання це рішення не виконує. Таким чином, направлення заяви і повідомлення про злочин не може визнаватися підсумковим

рішенням першої стадії кримінального процесу, а тому ст. 97 КПК України потребує уточнення.

Визначаючи зміст поняття «підсудність», вченими вказується на те, що це певні ознаки юридичної справи, за наявності яких закон встановлює який суд її розглядає по першій інстанції [9, с. 308]. Підслідність – це сукупність встановлених законом ознак справи, відповідно до яких вона належить до відання певного органу досудового розслідування [7, с. 214]. Інститут підсудності кримінальних справ, як зазначає Оверчук С. В., був відомий ще з античних часів [10, с. 6]. Інститут підслідності має меншу історію, і вона повинна відраховуватися з моменту виникнення слідчого апарату поза судового відомства.

Що ж є змістом поняття «направити за належністю»? Аналізуючи стадію порушення кримінальної справи, Зеленецький В. С. пропонував доповнити Кримінально-процесуальний кодекс статтею «Направлення заяви і повідомлення за належністю» наступного змісту: «Орган дізнання, слідчий, прокурор або суддя (суд), встановив у ході перевірки, що провадження за заявою або повідомленню їм не підвідомче, направляють її за підслідністю або підсудністю, з доданням матеріалів проведеної перевірки. Про це прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя виносять постанову, а суд – ухвалу» [11, с. 284]. Можна зробити висновок, що поняття «за належністю» охоплює поняття «підсудність» та «підслідність».

На думку Лобойко Л. М.: «Поняття «належність заяв і повідомлень про злочини» багато в чому є схожим з кримінально-процесуальними поняттями «підслідність» і «підсудність». Воно має два значення: 1) невід'ємна особливість, властивість заяви (повідомлення); 2) те, що належить кому-, чому-небудь. У першому значенні головну роль у визначенні належності заяви відіграє якість інформації, що міститься в ній. У другому – межі компетенції, установлені кримінально-процесуальним законом для державних органів і посадових осіб, що ведуть кримінальний процес. Ці два аспекти не можуть існувати ізольовано і тільки у взаємозв'язку визначають його зміст» [8, с.165-166].

Проект Кримінального процесуального кодексу України хоча і містить статтю 216 за назвою «Підслідність», проте жодних правил про порядок направлення справи за підслідністю не регламентує [12]. Відсутній такий порядок і у проекті Кодексу України кримінального процесу [13].

Більш-менш докладно направлення заяв за належністю було регламентовано у законодавстві Російської Імперії. Так, ч. 2 ст. 45 Статуту кримінального судочинства 1864 року (далі – СКС) передбачала обов'язок мирового судді приймати скарги по справам, які йому не підсудні та направляти скаргу або свій протокол за належністю волостному суду, судовому слідчому або, якщо немає необхідності в провадженні слідства, прокурору відповідного окружного суду, про що повідомляє особам, які приймають участь у справі [14, с. 234]. Відповідно до ст. 251 СКС відомості про злочини та проступки, які належать відомству мирових судій, поліція передає їм за належністю [15, с. 594]. Згідно зі ст. 282 Військово-судового статуту 1867 р., особи судового відомства, поліція та адміністративна влада повідомляли військовому начальству за належністю, про виявлені злочини та проступки, які належать розгляду військових начальників [16, с. 62-

63]. Тобто, йдеться про випадки коли розгляд заяви «не належить» посадовим особам у межах певної галузі права, а тому вона передається тим органам, які вирішують юридичні справи у межах відповідної галузі права.

У ст. 99 КПК Української РСР 1922 року закріплювалося, що суддя, слідчий, прокурор та органи дізнання зобов'язані приймати усі заяви про злочини, що вчинені або готуються. Суддя та слідчий зобов'язані приймати також у справах, що їм непідсудні, після чого справа направлялася за належною підсудністю [17, с. 23]. Відповідно до ст. 91 КПК Української РСР 1927 року суддя, прокурор, слідчий та орган дізнання зобов'язані приймати усі заяви про злочини, що вчинені або готуються. У випадках, коли провадження по заяві належить к компетенції інших судово-слідчих органів або органів дізнання, справа направляється за належністю [18, с. 24-25]. І вже у КПК Української РСР 1961 року ст. 97 встановила, що прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя зобов'язані приймати заяви і повідомлення про вчинені або підготовлювані злочини, в тому числі і в справах, які не підлягають їх віданню. По заяві або повідомленню про злочин прокурор, слідчий, орган дізнання або суддя зобов'язані не пізніше триденного строку прийняти одне з таких рішень: 1) порушити кримінальну справу; 2) відмовити в порушенні кримінальної справи; 3) направити заяву або повідомлення за належністю. У більшості КПК республік Радянського союзу було вказано на передачу за підсудністю та підслідністю (крім КПК Узбекиської РСР – «направлення справи за підвідомчістю» ст. 91 [19, с. 39])

Наведені приклади дозволяють зробити висновок, що поняття «підсудність» та «підслідність» визначають певний орган у межах кримінального судочинства, який має право приймати рішення у кримінальній справі. Тоді як «за належністю», необхідно розкривати як право певного органу розглядати юридичну справу за межами кримінально-процесуальної діяльності. Перше – це внутрішній розподіл за встановленими правилами кримінальних справ між уповноваженими суб'єктами кримінального процесу, друге – зовнішній розподіл юридичних справ між державними органами та посадовими особами.

Ми дійшли висновку що направлення справи за належністю не є підсумковим рішенням першої стадії кримінального судочинства. І взагалі – чи є це процесуальним рішенням або процесуальною дією? Характеризуючи ознаки процесуальних рішень у кримінальному судочинстві, Лупинська П. А. зазначала, що рішення з процесуальних питань є юридичним фактом, що викликає виникнення, зміну або припинення правовідносин, у яких суб'єкти процесуальної діяльності реалізують свої права та обов'язки [20, с. 19]. Також автор вказує, що процесуальними санкціями за винесення незаконного, необґрунтованого, несправедливого рішення є відміна або зміна рішення [20, с. 18]. Басиста І. В. наполягає, що в системі кримінального процесу немає і не може бути таких процесуальних рішень, які, з одного боку, не були б спрямовані на досягнення певної загальної мети, а з іншого – не мали б своїх специфічних завдань [21, с. 353].

Направлення заяви і повідомлення за належністю може бути юридичним фактом лише у тих випадках, коли вирішення питання не знаходиться у площині кримінального процесу. Рішення про направлення заяви і повідомлення за на-

лежністю не може бути оскаржено. Заявник лише інформується про передання його заяви про злочин за належністю протягом доби з часу прийняття рішення. На думку авторів підручника «Кримінальний процес» такий підхід є правильним, оскільки за своєю сутністю це рішення не є остаточним і за поданою заявою в подальшому повинно бути прийнято одне з двох рішень: або про порушення, або про відмову в порушенні кримінальної справи [7, с. 198-199].

Неоднозначність правової природи направлення заяви і повідомлення за належністю викликає дискусію щодо його оформлення. На думку Лобойко Л. М. рішення про направлення заяви за належністю оформлюють супровідним листом на ім'я начальника державного органу, в якому є належним те чи інше джерело інформації [8, с. 168-169; 22, с. 48]. Як це і передбачено п. 3.7 Інструкції МВС [2]. Вапнярчук В. В. пропонує прийняття рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю (як і рішення про порушення та відмову в порушенні кримінальної справи) оформляти постановою, згідно з вимогами ч. 2 ст. 97 та ст. 130 КПК України, яку разом з відповідною заявою та іншими матеріалами, якщо такі є, направляти із супровідним листом відповідному адресату [7, с. 198-199]. Якщо виходить з того, що направлення за належністю означає направлення «за межі» кримінального судочинства – оформлювати направлення необхідно постановою про відмову у порушенні кримінальної справи та направленням матеріалів для розгляду за належністю. До речі стаття 145 КПК РФ «Рішення, які приймаються за результатами розгляду повідомлення про злочин» містить: «За результатами розгляду повідомлення про злочин орган дізнання, дізнавач, слідчий приймає одне з таких рішень: 1) про порушення кримінальної справи в порядку, встановленому статтею 146 цього Кодексу; 2) про відмову в порушенні кримінальної справи; 3) про передачу повідомлення по підслідності у відповідності до статті 151 цього Кодексу, а по кримінальних справах приватного обвинувачення – до суду відповідно до частини другої статті 20 цього Кодексу».

Викликає сумніви і правильність твердження про те, що рішення про направлення заяви і повідомлення за належністю приймається у ті ж строки, що і рішення про порушення або відмову у порушенні кримінальної справи. Пункт 3.8 Інструкції МВС закріплює, що заяви і повідомлення про злочини, що вчинені або готуються, що надійшли з інших органів внутрішніх справ, реєструються і беруться на облік згідно з вимогами відповідної Інструкції. При цьому строк їх вирішення відраховують з часу останньої реєстрації в органі внутрішніх справ. Лобойко Л. М. вважає, що рішення про направлення заяви за належністю приймають у строки, передбачені ч. 4 ст. 97 КПК (до 3 або до 10 днів). У відповідному державному органі направлене йому джерело інформації про злочин реєструють, перевіряють і вирішують в ті самі строки в загальному порядку [8, с. 168-169]. При цьому Лобойко Л. М. вказує на незаконність практики, коли заява направляється за належністю «для штучного «продовження» термінів» розгляду такої заяви [22, с. 48]. Наприклад, подана заява у м. Сімферополь про крадіжку документів у потягу у м. Києві. Зареєстрована у Сімферополі заява у 10-денний строк направляється у м. Київ, де строк перевірки заяви буде обчислюватися з моменту реєстрації у м. Київ, тобто ще 10 днів. Повернення такої заяви ще в будь який орган внутрішніх справ чи

прокуратури додасть ще 10 днів для її перевірки. Теоретично можливо таку заяву пересилати з одного органу до іншого і в загальні не розглядати її.

Алгоритм розгляду заяви і повідомлення про злочин включає перш за все встановлення ознак злочину і належності заяви до сфери кримінального судочинства. Якщо існують ознаки злочину то необхідно приймати рішення про порушення кримінальної справи, у якій визначити попередню кваліфікацію діяння – після чого вже застосовувати правила про підсудність або підслідність. Як відомо, першим процесуальним рішенням, у якому наводиться попередня кримінально-правова кваліфікація, є постановою про порушення кримінальної справи, лише після її винесення можна говорити про визначення підслідності (за винятком територіальної). Винятком може бути лише правила про територіальну підслідність, але у такому випадку не потрібен триденний строк для її направлення за територіальністю. Отримавши заяву та повідомлення про злочин, який територіально підслідний іншому ОВС, така заява негайно повинна направлятися в ОВС за місцем вчинення злочину.

Застосування правил підсудності кримінальних справ при розгляді заяв та повідомлень про злочин є необхідним у випадках наявності ознак злочинів приватного обвинувачення. Якщо встановлюються ознаки злочину – вирішується питання про підслідність та підсудність справи приватного обвинувачення.

Якщо в результаті перевірки заяви і повідомлення, що надійшли, не встановлено підстав для порушення кримінальної справи, але матеріали перевірки містять дані про наявність у діянні особи адміністративного або дисциплінарного проступку чи іншого порушення громадського порядку, прокурор, слідчий, орган дізнання, суддя вправі, відмовивши в порушенні кримінальної справи, надіслати заяву або повідомлення на розгляд громадській організації, службі у справах дітей, трудовому колективу або власнику підприємства, установи, організації чи уповноваженому ним органу для вжиття відповідних заходів впливу або передати матеріали для застосування в установленому порядку заходів адміністративного стягнення (ст. 99 КПК України).

Усе це дозволяє зробити висновок, що направлення заяви і повідомлення за належністю не є підсумковим і не є процесуальним рішенням. Це процесуальна дія, яка виконується при наявності відсутності ознак злочину. Тому у кримінально-процесуальному законодавстві необхідно залишити лише два рішення, які приймаються за результатами розгляду заяв та повідомлень про злочин – це порушення кримінальної справи та відмова у порушенні кримінальної справи. У випадку відмови у порушенні кримінальної справи, особа яка розглядала заяву та повідомлення про злочин, зобов'язана вирішити питання, за наявності підстав, про направлення заяви і повідомлення за належністю у відповідні державні органи.

Список літератури

1. Про затвердження Інструкції про порядок приймання, реєстрації та розгляду в органах прокуратури України заяв і повідомлень про злочини: Наказ Генеральної Прокуратури України від 24.06.2004 р., № 66/13-ок // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2009. – № 12.

2. Про порядок приймання, реєстрації та розгляду в органах і підрозділах внутрішніх справ України заяв і повідомлень про злочини, що вчинені або готуються: Наказ МВС України від 14.04.2004 р., № 400// Офіційний вісник України. – 2004. – № 19. – Ст. 1366.
3. Про затвердження Інструкції про порядок розгляду в Службі безпеки України звернень громадян та реєстрації, обліку заяв і повідомлень про вчинені або підготовлювані злочини: Наказ Служби Безпеки України від 27.01.2005 р., № 44// Офіційний вісник України. – 2005. – № 7. – Ст. 422.
4. Назаренко Р. І. Характеристика кримінально-процесуальних відносин на початковому етапі досудового провадження: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза»/ Р. І. Назаренко. – К., 2001. – 19 с.
5. Безлепкин Б. Т. Уголовный процесс России. Общая часть и досудебные стадии/ Б. Т. Безлепкин. – М. : Международный Университет Бизнеса и Управления, 1998. - 320 с.
6. Кузнецов Н. П. Доказывание в стадии возбуждения уголовного дела/ Н. П. Кузнецов. – Воронеж: Издательство Воронежского университета, 1983. – 112 с.
7. Кримінальний процес : [підручник] / [за ред. Ю. М. Грошевого та О. В. Капліної]. – Х. : Право, 2010. — 608 с.
8. Лобойко Л. М. Кримінально-процесуальне право: Курс лекцій: [Навч. посібник] / Л. М. Лобойко. – К. : Істина, 2007. – 456 с.
9. Михеєнко М. М. Кримінальний процес України: [Підручник]. – 2-ге вид., перероб і доп./ М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. М. Шибіко. – К. : Либідь, 1999. – 536с.
10. Оверчук С. В. Поняття та види підсудності в кримінальному процесі України: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза»/ С. В. Оверчук. – К., 2005. – 20с.
11. Зеленецький В. С. Возбуждение уголовного дела/ В. С. Зеленецький. – Х., 1998. – 340 с.
12. Проект Кримінального процесуального кодексу України від 13.01.2012 р (р\н 9700) // Режим доступу:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc555.
13. Проект Кодексу України кримінального процесу від 13.01.2012 р (р\н 9700-1) // Режим доступу:
http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc555.
14. Уставь уголовного судопроизводства. Систематический комментарий / [Под ред. М. Н. Гернета]. – Выпуск I. Ст. ст. 1-84. – М. : Изд-во М. М. Зива, Т-во Типографии А. И. Мамонтова, 1914. – С. 1-307.
15. Уставь уголовного судопроизводства. Систематический комментарий/ [Под ред. М. Н. Гернета]. – Выпуск III. Ст. ст. 249-594. – М. : Изд-во М. М. Зива, Т-во Типографии А. И. Мамонтова, 1914. – С. 583-944.
16. Уставь военно-судебный: Дополненъ позднейшими узаконениями и распоряжениями по 1879 г. – Казань : Губер. тип. , 1879. – 254 с.
17. Уголовно-процессуальный кодекс УССР. С изменениями по 1 марта 1925 года и приложением алфавитно-предметного указателя и таблицы сроков. - Х. : Юрид. Изд-во Наркомюста УССР, 1925. – 116 с.
18. Уголовно-процессуальный кодекс УССР 1927 года. – М. : Юрид. изд-во НКЮ Союза ССР, 1939. – 194 с.
19. Уголовно-процессуальный кодекс Узбекской ССР. – Ташкент: Государственное изд-во Узбекской ССР, 1963. – 246 с.
20. Лупинская П. А. Решения в уголовном судопроизводстве: теория, законодательство и практика/ П. А. Лупинская. – М. : Юристъ, 2006. – 174 с.
21. Басиста І. В. Класифікація процесуальних рішень слідчого/ І. В. Басиста// Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. – 2011. – Випуск № 2. – С. 352-360.
22. Лобойко Л. М. Прийняття міліцією рішень за заявами і повідомленнями про злочини: [Навчально-практичний посібник]/ Л. М. Лобойко. – Д. : Юрид. акад. М-ва внутр. справ. – 2003. – 84 с.

Омельченко Т. В. Правовая регламентация направления заявления и уведомления о преступлении по принадлежности / Т. В. Омельченко // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. Серия : Юридические науки. – 2011. – Т. 24 (63). № 2. 2011. – С. 246-254.

В статье рассматривается процессуальный порядок направления заявления или сообщения о преступлении по принадлежности. Раскрываются теоретические и практические проблемы принятия процессуальных решений по результатам рассмотрения заявлений и сообщений о преступлении.

Ключевые слова: возбуждение уголовного дела, досудебное производство, проверка заявлений и уведомлений о преступлениях.

Omelchenko, T. Legal regulation of petition and notice of the crime of belonging to T. Omelchenko // Scientific Notes of Tavrida National V. I. Vernadsky University. – Series : Juridical sciences. – 2011. – Vol. 24 (63). № 2. 2011. – P. 246-254.

The article is devoted to the procedure of appropriate directing of information or a notice. The theoretical and practical problems of making decisions on crime information and notices are exposed.

Keywords: institution of a criminal case, pre-trial procedure, checking crime information and notices.

Поступила в редакцию 15.09.2011 г.